

Vládním stranám jde o koryta, ne o občany, tvrdí šéfka České suverenity Jana Volfová

14. května 2022 02:29

FOTO - ČTK/Michal Doležal

Bývalá poslankyně za ČSSD, dnes předsedkyně strany Česká suverenita Jana Volfová je nesmírně charismatickou osobností. Ať už s ní souhlasíte či nikoli, nemůžete v žádném okamžiku tvrdit, že vás její názory nechávají lhostejnými. Zázemí její strany na Praze 2 by se dalo s přehledem označit za nejreprezentativnější v porovnání se všemi mimoparlamentními subjekty. A přitom prý vyšlo nejlevněji. Uměla by takto Česká suverenita řešit i stávající politické problémy? Posuďte sami...

Vaše zázemí je obdivuhodné, ale s propagací vaší strany v mainstreamových médiích to není vůbec slavné. Proč?

Na to existuje dvojitý pohled. Obě strany – jak Česká suverenita, tak Domov, protože tady sídlíme dohromady a jsme partnerskými subjekty – jsme samozřejmě stranami, které nevyjadřují mainstream. Kdybychom byli jako Zelení a řvali »Hurá, Ukrajina« a »Pojďme všichni bojovat«, nebo bychom křičeli »Chceme roušky« a podobně, tak asi jsme vidět a média nás zvou. Ale protože vědí, že nejjednodušší cesta, jak se nikam nedostat, je úplně ty lidi zašedovat, prostě nesmí se o nich vědět – to je ta cenzura tichem – tak nás samozřejmě co nejméně dávají. Když Český rozhlas teď na 1. máje přiznal, že neočekával takovou návštěvnost, že jsme ji vlastně měli

největší ze všech stran – a to i těch tradičních, jako je ODS, sociální demokrati nebo komunisti – tak to přiznal jednou krátkou notickou. A to bylo všechno.

Druhá věc je, že my nejsme ti vybraní. My nejsme ti, na které se ukáže a řekne, tohle budou další správní opozičníci, protože ti nás budou poslouchat. Navenek si zahrají na opozici a budou mlčet, když je potřeba. Když si vezmete například SPD, která strašně křičí, a pak se podíváte na jejich hlasování speciálně třeba k postihům Ruska, tak vidíte, že hlasují jako jeden muž ke všem sankcím, ke všem těm usnesením, která jsou absolutně protiruská. Takže to jsou lidé, kteří když jim řeknete, jak je potřeba hlasovat, tak tím způsobem hlasovat budou.

My bychom to neudělali! My bychom v té Sněmovně opravdu nezvedli ruku pro zdražování. Protože ta sankce na Rusko, pro kterou hlasovalo třeba SPD, ale i ANO, tedy dvě opoziční strany, není ve skutečnosti nic jiného než zvednutí ruky pro zdražení plynu, zdražení obilí, zdražení veškerých průmyslových komponent. Prostě my bychom si ty věci uvědomili a nebyli bychom tímto způsobem vydíratelní. Takže proto nesmíme nikam, nesmíme být vidět, proto se o nás minimálně píše. Nejsme ti vybraní, nejsme potenciální budoucí opozice, která hraje stejnou hru, akorát ji trochu otáčí, aby se líbila lidem. To my nikdy dělat nebudeme.

Česká suverenita. V této souvislosti se nemohu nezeptat: je Česká republika suverénní zemí?

Zcela jistě není, bohužel. My jsme vznikli právě proto, že jsme už před Lisabonskou smlouvou bojovali proti jejímu přijetí. Ze sociální demokracie jsem odcházela v roce 2004, protože jsem odmítla hlasovat pro vstup do Evropské unie. Byla jsem proti, řekla jsem to veřejně a šla jsem tehdy podpořit Nezávislé demokraty s Janou Bobošíkovou, kteří vlastně byli jedinou euroskeptickou stranou, která tehdy na naší scéně figurovala.

Pak jsme s Janou založily Suverenitu, protože jsme přesně věděly, že každým krokem Evropské unie se zhoršuje suverenita jednotlivých států. A obrovským způsobem jsme bojovaly proti Lisabonské smlouvě. Tehdy jsme byly jediné, které jsme stály před Kramářovou vilou, postávaly jsme na Hradě a podporovaly prezidenta Klause, který nechtěl tu smlouvu podepsat. Byť jsme k němu měly jiné výhrady, třeba ekonomické, tady jsme stály tvrdě za ním.

Bohužel jeho vlastní ODS udělala vše pro to, aby smlouva podepsána byla, což de facto znamenalo zlikvidování suverenity České republiky. A my se k ní chceme vrátit! Nám nikdy nevadil volný obchod, volný pohyb lidí, volný pohyb peněz. To je v pořádku, čím větší prostor na tuto transakci, tím lépe, protože je více spotřebitelů a lépe se prodává a lépe žije. Ale proč jakékoliv omezování a restrikce typu okurky, lucerny, svíčky a já nevím čeho všeho? Ale víte, co je úplně nejhorší?

Povídejte...

Ta dnešní cenzura! To, co se dneska děje, je horší než cenzura, jak si ji pamatujeme z dob před 89. rokem. Nemluvím tím o 50. letech, ale o osmdesátkách, které už byly relativně volné. Jezdila jsem na tábory a zpívali jsme tam Kryla a Nohavicu. Byly to oficiální tábory a nikdo nám za to nic neudělal. A dnes? Cenzura, která dneska vládne, je dokonce vyžadována vládou! Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby Husákův režim vyhlásil, že máte udávat svoje spoluobčany? To je věc, kterou by si nikdy nedovolil! Možná to podporoval, ale nikdy by to nenapsal veřejně. Nikdy by veřejně nezaznělo: *»Milí občané, udávejte se navzájem a my vám za to budeme tleskat.«* A nikdo by to nenapsal na ceduli úřadu vlády, na oficiální stránky! Takže se vracím zpět k vaší původní otázce: česká suverenity strašně trpí, v podstatě je velmi nízká a je potřeba za ni znovu bojovat.

Čím dál více lidí na Evropskou unii, byrokracii Evropské komise, nesmyslné zákazy a příkazy nadává. Myslíte, že je reálný nějaký Czexit v příštích letech?

Já bych po něm hrozně toužila, dokonce jsem jedním ze zakladatelů stránek na Facebooku *»Czexit«*. Nicméně se tím znovu vracíme k těm médiím. To je přesně o tom, že dokud lidé v televizi slyší, že je všechno dobré, a pokud to čtou v novinách, pak té masáži podlehnou. A dokud nemají alternativy, které se teď zakazují, je to problém.

My teď vyřazujeme z divadelních her ruské autory. Však si vezměte třeba jen tři B – Blok, Bunin, Bulgakov – to jsou zkrátka neuvěřitelní autoři! Jsem kantorka, takže bych vám tady dala přednášku o dalších tisících skvělých Rusů. Ale to asi ode mě neočekáváte. Jen jsem chtěla říci, že jestliže je dnes dětem nezmíníme, tak jsme přesně na té úrovni, kdy se vytrhával z knížek Solženicyn, jenom proto, že utekl a napsal *Souostroví Gulag*. Naše školství vede k tomu, aby národ hloupnul. Protože čím hloupější je člověk, tím lépe se ovládá. A to je účel celé Evropské unie – vládnout tak, aby ti chudí dřeli a byli rádi, že přežívají a mají aspoň na základní životní potřeby, a ti extrabohatí, kteří se utápějí v přepychu, aby si dělali, co chtějí, a mohli si nás vodit jako loutky.

Co – jako bývalá učitelka – říkáte na myšlenku, že ministerstvo školství plánuje revoluci v lavicích, podle níž by se učivo mělo rozdělit na lehčí jádrové, které musí zvládnout všichni, a náročnější rozvíjející, které bude navíc?

Víte, já se snažím dívat na věci z více pohledů. Je pravda, že částečná redukce, třeba češtiny nebo i dějepisu, v tom smyslu, že učit se dneska všechny faraony, biflovat se letopočty, data narození a úmrtí některých spisovatelů, je hloupost. Taky jsem vždy studentům říkala, že tohle nepotřebují umět nazpaměť – že si to najdou v knížkách, nebo dneska na internetu. Čemu se ale naopak musíme věnovat, to je zasazení do kontextu. Takže když budu učit národní obrození, pak nebudu říkat, že vzniklo tehdy a tehdy, ale budu říkat, proč vzniklo. Že tady byly nějaké Tereziánské reformy, které pomohly, Josefínské dekry, jež dostaly děti do škol, vrátily české bratry, čili vzdělanost, a pomohly českým lidem, kteří odešli do německých měst. Čili vysvětlím souvislosti, pokusím se je nastavit ze všech stran, a to je to, co se nesmí ztratit. Bohužel právě souvislosti se dneska ztrácejí. Děti se naučí, že Božena Němcová se narodila tehdy a tehdy, napsala to a to, ale

už nevědí proč, v jakém kontextu psala, v jaké době, co byl Bachův absolutismus, kdo byl Metternich...

A teď se vrátím zpátky do dnešní doby. Připomínali jsme si konec války. Jestliže dneska říkáme, že nás osvobodili Američani, nebo opomíjíme tu druhou linii, která byla důležitá, opomíjíme ty miliony lidí a miliony životů, jež za nás položila sovětská vojska, pak je to špatně! A když říkám sovětská, myslím tím Rusy, Ukrajince, Moldavany a tak dále. Celou tu obrovskou zemi se svými syny a dcerami – a je mi jedno, z jaké oblasti Sovětského svazu pocházeli. To je historie, která se nesmí opomíjet! Zrovna tak, jako se nesmějí sundávat sochy Koněvů a přejmenovávat ulice, protože to byla historie a ti lidé nás skutečně osvobodili. A je naprosto špatně, když dneska děláme všechno pro to, abychom zase zapomněli. To sundávání soch totiž není proto, že chci udělat velké teatrální gesto, ale přeji si, aby se zapomnělo. Aby ta další generace už vůbec nevěděla, kdo byl Koněv. Aby netušila, že to byla Rudá armáda, kdo se největší měrou podílel na našem osvobození. A aby všichni měli pocit, že pravda je to, co se jim narve do hlavy přes ta média.

Nicméně ještě se vrátím k té myšlence sortování učiva. Neumím si představit dnešní dítě, které se bude dobrovolně vzdělávat navíc. Tím přece vzdělanost ještě více upadne...

Když začaly maturity z matematiky, které já považuji za velice správné, třetina studentů jimi neprošla. Ale nikdo už si neuvědomí, že to byly děti, které si tu matematiku vybraly, tzn. ty, co ji chtěly dělat. Ty, co měly pocit, že nezvládnou jazyk, nebo že ta matematika je pro ně jednodušší. Měly k ní blíže. Kolik by bylo neúspěšných maturantů, kdybychom brali celou populaci už tehdy!? Přitom já jsem tehdy tu matiku předložila svému synovci, který byl v sedmé třídě. Protože rodiče na něj dbají a pečlivě ho připravují, ten kluk ji udělal. Ano nebylo by to na 1, bylo to na 3, ale prošel by. Takže jaká úroveň tady je? Jak jsme se dostali do situace, kdy to, co já jsem učila na střední škole a vyžadovala k maturitě, se dneska učí na vysoké? A moji kolegové, kteří dneska vyučují, mi říkají, že bych se svými požadavky vůbec nemohla v dnešním školství uspět, protože děti to zkrátka vůbec nejsou schopné pojmout.

Opustíme školství. A když dovolíte, navážu na váš První máj. Tam několikrát zaznělo, že tato vláda je nejhorší vládou od roku 1989. Souhlasíte?

Ano. Podívejte se, kdy byla inflace 14,5 procenta? Nejhorší byla na konci devadesátých let 12,5 procenta, teď už se mluví o čtrnácti a půl – a zdaleka to není konec. Třetí nejvyšší v Evropské unii! Jestliže budeme teď v září znova valorizovat důchody, tak je třeba si uvědomit, že Fialova vláda k tomu přistupuje jenom proto, že je to tvrdě pod zákonem. Ale zdaleka nevalorizuje to, co je skutečná inflace. Mně jako důchodkyni v jeden den přišly dva papíry – jeden mi sděloval, že mi navýšili důchod, a druhým mi elektrárny sdělovaly, že mi navýšily zálohy na elektřinu. A ta zvýšená elektřina je vyšší než ten důchod. Neříkám to, protože si stěžuji, jen proto, že se ptám: kde je tedy plyn, potraviny, všechno. To znamená, že jestliže moje navýšení důchodu je nižší než jenom navýšení záloh na elektřinu, tak to přece není inflace o 14 nebo 12 procent, ta inflace se

reálně pohybuje kolem 30 procent. Podívejte se do obchodů: maso, které jste kupoval před měsícem za 110 korun, je dneska za 200 až 250 korun. Koukněte se všude dál – rohlíky, chleba, základní suroviny...

Druhá věc je, že je třeba pomoci těm, kteří opravdu pomoc potřebují, ale my tady pomáháme lidem, kteří odešli často z ukrajinských oblastí, kde žádná válka není. To je, jako kdybychom pomáhali Francouzům z jejich centrální země, jelikož se něco děje v jedné z jejich kolonií. Pomáhat lidem tam, kde je válka, to je v pořádku. Ale my už to děláme tak, že chceme uprchlíkům budovat byty, mluvíme o stálých příspěvcích, dostávají víza na rok – to znamená, že už se nechystáme na to, že až ta válka skončí, tak klidně pomůžeme lidem obnovit život v jejich zemi. Zkrátka že se tam vrátí. Ne, my počítáme, že ti lidé už tady zůstanou!

A to se děje z jediného důvodu: naše vláda si chce vypěstovat nové voliče. Ona ztrácí ty vlastní! Když jde máma do zoologické zahrady se synem a s manželem, tak zaplatí vstupné 1500 korun a ukrajinskou rodina to tam stojí tři koruny. Takže vláda ví, že naštvává vlastní lidi, ale přemýšlí tak, že když neumím přesvědčit vlastní voliče, pak musím přivést nové.

Bohužel, přesně takhle to dělali Švédové s Araby, a totéž dělali Němci s Turky. A dneska se běžte podívat do no-go zón ve Švédsku. To byla před dvaceti až pětadvaceti lety země s největší bezpečností, co znám. Tam, když se položilo kolo, tak jste ho tam za tři neděle měl. Můj táta, mimochodem, byl Švéd, a když tady byl na návštěvě, tak mu volal po třech nedělích jeho kamarád a říkal: *»Hele, Otí, tak já už jsem ti ten barák zamknul, když už ho měl ty tři neděle otevřený.«* A bylo to normální! Dneska to zkuste v tom Švédsku! Země s největším množstvím znásilnění, země, kde můj bratr má dvě dcery, blondýnky, a musel se odstěhovat ze Stockholmu do příměstské oblasti, aby tam žili v klidu.

A stejným problémem jsou oblasti v Německu. Důvod? Dovoz nových voličů. Ale ono to nefunguje, protože ti noví voliči si nakonec stejně vezmou svoje vlastní strany. A dobře, tak to možná přežijí ti současní vládnoucí politici ještě deset let. Pak to ale nepřežije tahle země.

Ted' ale chce vláda přidat za rok 5000 korun rodinám s dětmi, které nemají příjmy nad milión hrubého. Co si o tom myslíte?

Jsem sociální člověk. Skutečně. Já byla tou, která jako úplně první do Poslanecké sněmovny dala zákon o náhradním výživném, čili skutečně jsem řešila matky samoživitelky, byla jsem ve Výboru pro sociální politiku a zdravotnictví, takže jestli někdo řekne Volfové, že je asociální, tak to by byl opravdu výsměch. Nicméně, toto je výsměch! Legrace. Protože co řeší pětitisícovka v rodině, která má skoro milión ročně? To je celkem nějakých 80 tisíc čistého měsíčně. Zkuste to říct důchodcům, kteří jsou dva a jejichž důchod dohromady tvoří 30 tisíc, někdy i méně! Ano, řešilo by to něco přesně pro ty lidi, kteří jsou na hranici chudoby, kteří jsou skutečně na životním minimu nebo na minimální mzdě. Tam by to pomohlo. Ale tohle je jenom takové držhubné.

Zmínila jste, že jste byla ve zdravotnickém výboru. Jak hodnotíte práci ministra Válka?

To se dá nějak hodnotit? Já myslím, že ne. Víte, když chcete někoho hodnotit, tak ten člověk něco musí dělat. Tady není co. V tomhle případě vidíte nebo slyšíte jenom výkřiky. Po vzoru pana premiéra vysíláme signály. Já nevím kam, třeba do vesmíru, možná přijdou ufoňi a všechno to vyřeší – ale ten člověk, to je nula. To jsou nahodilé varianty, které vedou k jedinému: obohatit určitou vrstvu, ať už jsou to peníze za roušky, za očkování. Já už skoro mám někdy pocit, že nějaký lobbista řekne: »*Franto, tohle by bylo dobrý!*« »*Pepo, takhle to uděláme.*« A pan ministr odpoví »*hele, to je dobrý*« a jde to udělat. Jsou to zkrátka nahodilé výkřiky, které nejsou koncepční a jsou naprosto mimo.

Mělo by to být jinak: mám čtyři roky volební období a na jeho konci by mělo nastat tohle a tohle. Tady by měla vyústit moje práce. Jenže nic takového jsem nikdy neviděla ani neslyšela. Já jenom vnímám, že dneska uděláme tohle, abychom to za 14 dní zrušili. Teď Ústavní soud řekl, že nošení roušek bylo protiústavní. Já jsem ji tedy jako rebel nikdy nenosila – ale kdo zaplatí těm kantorům, kteří se dusili v těch rouškách každý den ve škole? Kdo zaplatí těm dětem za to, že se jim ubíral kyslík při hodinách, a tím pádem vyučování nebylo plnohodnotné? Zkuste si vykládat něco pod rouškou.

Dobrá, ale s tím nemá moc co do činění Válek, ale jeho předchůdci, kteří se prali s pandemií...

Ale on patří mezi ty, co na ně navázal a vůbec nepřemýšlel! Dokonce bych řekla, že je horší než ti jeho předchůdci.

Víte, s čím si lámu hlavu – jak je možné, že se spojily různorodé strany v pětikoalici a dva poslepané volební subjekty, zatímco v opačné části politického spektra nejsou nejen levicové, ale i ostatní, euroskeptické strany, schopné vytvořit podobné pouto. Co mi na to povíte?

To je strašně složité. Spojení těch stran, především ODS, TOP a lidovců, nevzniklo primárně proto, že chtějí v této zemi vládnout, ale u těch dvou menších stran – u lidovců a u »topky« to bylo proto, že si chtěli zachovat vlastní koryto. Oni věděli, že to bude buď tak, že nebudou vůbec a propadnou se pod pět procent, nebo se na ODS navěsí jak na vánoční stromeček. Udělají dvě tři ozdoby – a tím pádem já osobně, paní Pekarová Adamová, budu znovu ve Sněmovně. A já osobně, pan Jurečka, budu také znovu ve Sněmovně. A vy, moje drahá strano, si dělejte, co chcete, protože my vám vysvětlíme, jak je to správně a že to tak bude nejlepší. Oni se budou zuby nehty držet té ODSky do té doby, dokud jim bude poskytovat křesla pro jejich nejvyšší funkcionáře. Ať se budu jmenovat Adamová nebo Franta Flinta, který bude třeba novým předsedou »topky« – teď si samozřejmě jméno vymýšlím. Takže tam vůbec nešlo o ideje, tam šlo čistě o kšeft.

A pokud se jedná o Starosty a Piráty, už když zahájili tato jednání, říkala jsem, že to je chytrý tah. Protože Piráti potřebují mít určité odborné zázemí, jelikož lidé už by podruhé ty prima zdredované kluky, co chodí na festivaly, nevolili. Ale na druhou stranu jsem už tři čtvrtě roku před volbami

upozorňovala, že to může být pro tu stranu obrovsky nebezpečné. Kvůli kroužkování. Ano, lidé tu koalici volili především kvůli Pirátům, ale když máte svého starostu, kterého znáte z vesnice nebo města, tak ho prostě zakroužkujete – to je fakt. A tak Starostové všechny přeskákali, což teď podle mého znamená, že Piráti skončí definitivně. Oni se budou přidržovat té vlády, co to půjde, a budou se snažit za každou cenu držet koryt.

A co se týká druhé části otázky, tam je to hodně problematické v tom, že všichni ti malí mají pocit, že oni mají tu největší pravdu. Nás jako Suverenitu nebo naše kolegy z Domova z toho nevyjímám. Ale my víme, že nám nikdy nešlo o koryta, my neustupujeme z pozic svého programu pro případné funkce. Řada těch debat končí právě na tom programu. Ty velké strany se dohodly – ve smyslu, že nám je jedno, jaký bude program, hlavně když tam budu. Zato ty malé strany nevznikly pro kariéru. Kdybych chtěla dělat kariéru, tak jsem dodnes v sociální demokracii, kývu a mlčím – hlavně, když budu poslankyně. Já jsem odešla z té velké strany v době, kdy jsem byla členkou jejího předsednictva, protože mi šlo o program, o vizi, o myšlenku. Já jsem prostě nechtěla Evropu! Takže tyto malé strany často nejsou schopny se úplně dohodnout po programové stránce, a tím, že si to každý sám ještě platí, každý se na tom sám dře a každý má pocit, že do toho dal strašně moc, tak se mu strašně těžko ustupuje.

A druhá věc toho sjednocování je, že když spojíte dvacet nul, tak je to pořád nula. Pokud tu nebude někdo, kdo má opravdu vizi, kdo bude pro lidi opravdu známá osobnost, a hlavně koho pustí do médií, pak se dobrá věc nikdy nepodaří.

Petr Kojzar
